

Tale til dimissionen 2010

Jeg vil begynde hvor det hele startede, nemlig den 22. august 2007 – vores allerførste skoledag her på OG. Dengang havde vi nok kun to ting til fælles: Vi havde alle sammen valgt at gå på OG, og som vi stod der klar til et nyt kapitel i vores liv havde vi alle sammen sandsynligvis maven fuld af sommerfugle. Efter at Henning havde budt os velkommen med det, der skulle vise sig at være de første ud af mange ord om OG-ånden, så blev vi, som I nok ikke har glemt, alle sammen klædt ud i forskellig udklædning. Herfra skulle vi ugen igennem udføre utallige kreative teambuilding-lege mens vi konstant mødte nye mennesker – nemlig hinanden og de andre årgange. Den første samlede karakteristik, jeg har hørt om vores årgang, stammer fra den gang. Jeg har en storebror som gik i 3.g og var introtutor da vi startede. Han sagde efter introdagene om os: "Er du sindssyg, hvor er I en vild årgang! I skal nok komme til at få det virkeligt grineren i de næste tre år." Og det må man vist sige, vi gjorde. Den 22. august 2007 er jeg ret sikker på at de fleste af os var rimeligt usikre på hvad der skulle ske i de næste tre år, men allerede efter introdagene havde vi fået lagt grundlaget for nogle fantastiske år. Vi gik fra at være nogle hundrede unge uden nogen fællesnævner til at være OG'ere. Den første rod i vores uddannelse var slået.

Men hvad karakteriserer vores årgang mere præcist end det, at vi alle er OG'ere? Måske er den bedste karakteristik af os, at vi netop *ikke* at lette at karakterisere. Der findes nemlig ikke en OG-stereotyp. Jeg vil kunne nævne eksempler på røde ræve, og der er også helt klart eksempler på brølende venstreløver på vores årgang. Den, der går op i *ikke* at gå op i tøj, har ligeså meget plads som den, der er moderigtigt klædt. Og der *er* altså plads til alle. OG-ånden indebærer, at man udviser tolerance for hinanden og accepterer alle trods af vores forskelligheder. Og man har respekt for hinanden og behandler folk godt. Om det så er sommer, og man kommer ud i solskin til en skolegård fyldt af smilende mennesker, eller hvis man en kold og regnfuld novembermorgen skal ned til kantinen og have en kop kaffe og en bolle med smør, så er tonen mellem folk altid behagelig. Det er altså nogle af de ting jeg netop har forsøgt at forklare, som dækkes af begrebet OG-ånden. Men jeg kan ikke rigtigt forklare begrebet til bunds. *Begrebet* OG-ånden er jo kun et forsøg på med ord at udtrykke alle de dejlige og specielle ting, der er ved at være OG'er, som vi ikke rigtigt *kan* udtrykke eller forklare. Hvad der dog er lettere både at forklare og forstå er nok, at disse værdier, som OG-

ånden repræsenterer, har været noget af den vigtigste gødning for, at de rødder, som blev slået i os alle, da vi startede på skolen, har kunnet vokse.

At gå i gymnasiet er et fuldtidsjob, og det kan være svært at finde yderligere 12 minutter, som oppositionen ellers beder om, når man både skal gå i skole, lave lektier og samtidigt huske at pleje sine sociale bånd. Og nogle gange kan man ligesom i et maratonløb ramme muren, og måske hurtigt komme bagud med afleveringerne. Men ligesom man i et maratonløb kan undgå at ramme muren, hvis man disponerer sine kræfter ordentligt og i øvrigt får opfyldt depoterne, så kan man også undgå det i gymnasiet. At gå i gymnasiet gælder om at dosere det faglige og det sociale rigtigt. Hvis man er alt for begravet i bøgerne og slet ikke husker at nyde det sociale, så løber man hurtigt ind i muren. Men hvis man kun fokuserer på det sociale og ikke rigtigt husker, at man jo i bund og grund også går her for at få en faglig ballast, så vil det også blive et problem. Derfor gælder det om at fylde både de faglige og de sociale depoter op. Og det synes jeg, vi har sørget for på vores årgang.

Molins model om politikernes valg af standpunkt, differentiallyigninger og deres løsninger og de postmoderne digtere er kun enkelte eksempler på hele den faglige ballast vi har fået med os her fra denne skole. Men ved siden af det har vi holdt de vildeste fester, hvor vi har danset rundt i vores 50 grader varme kantine, indtil vi har måttet lukke klokken 1 på grund af naboerne. Vi har haft masser af fede fredagscaféer, der som regel udvikler sig til små fester. Og på tværs af klasser er der i det hele taget knyttet så mange sociale bånd, at man heller ikke kan sige, at vi har forsømt det sociale element af det at være gymnasieelev. Det at blive uddannet, og det som vores tid på OG har plantet i os, er netop både de faglige og de sociale rødder.

Selv om vores samfundsøkonomi igennem vores gymnasietid har bevæget sig fra højkonjunktur til lavkonjunktur, så har vores årgang kun oplevet fremgang her på OG. Mens vi har gået her, er Gentoftes Streetfestival blev en fast tradition i Gentoftes kommune og som afholdes af og på OG. Et initiativ, som vi elever selv har taget, og som i dag er blevet det ungdomsarrangement i Gentoftes med flest deltagere. Derudover er vores gamle rygerkantine blevet lavet om til en super lækker lounge, det sidste års tid. Helt centralt er det også, at mens vi har gået på OG, er der år for år kommet et *stigende* antal ansøgere. Vi har simpelthen gået

på en skole, der går godt, og det er noget, der karakteriserer vores årgang – og noget vi godt selv kan tage en del af æren for.

Jeg lagde i denne tale ud med datoen den 22. august 2007, og derfor er et kun naturligt at slutte med i dag den 25. juni 2010. Vi står nu på vej ind i en helt ny fase af vores liv, og efter sommerferien kommer vi altså ikke tilbage til gode, gamle OG. Jeg må indrømme, at jeg synes, at det lidt sørgeligt; men sådan skal man måske slet ikke se på det. Hvert år er der tradition for at, i hvert fald pigerne i 3.g-årgangen, til sidste nummer til sidste fest stortuder, fordi det er så sørgeligt, at gymnasietiden er ved at slutte. Vores årgang derimod vendte det lidt om. I stedet for at fokusere på det sørgelige og være kede af det, så var stemningen blandt os sindssyg høj, og vi nød, at vi havde haft tre fede år, som vi nok aldrig glemmer.

Men når vi efter sommerferien ikke kommer tilbage til OG, hvad sker der så? Jeg tror ikke, at nogen generation nogensinde før os har haft så omfattende muligheder for selv at skabe vores liv. Vi har utallige valg og dermed også fravalg. Vi er nok også den generation nogensinde, som ved slutningen af gymnasietiden har allermost at forholde sig til. Vi er konstant opdateret på, hvad der sker på den anden side af jordkloden. Selv virkelige krige bliver filmet på klods hold og trukket ind i vores dagligstue, hvilket gør, at vi ikke kan være uvidende og dermed er nødt til at tage stilling. Økonomiske vismænd siger allerede nu, at vores generation får en stor udfordring med at opretholde vores velfærdssamfund, og hvordan skal vi overhovedet gøre det?

Skal man tro diverse sociologer, så er vores samfund præget af aftraditionalisering, hvor vi som individer står uden nogen fælles værdier – nogle taler sågar om en rodløshed. Og som rodløse individer kan det være lidt svært at håndtere alle de udfordringer, som foreligger. Jeg mener dog, at vi studenter fra OG har de bedste muligheder for at håndtere de udfordringer, som det videre liv byder på, fordi jeg mener slet ikke, at vi er rodløse. Vi har netop alle sammen rod i OG, der som fagligt og socialt fællesskab har givet os nogle værdier med – vi har fået slået nogle rødder. Aristoteles skulle engang have sagt, at uddannelsens rødder er bitre, men frugterne er søde. Jeg foreslår, at vi reviderer Aristoteles ord: På OG har vi fået slået nogle rødder, fået nogle fælles værdier. Men det har ikke været bittert. Tværtimod har vi haft tre af de fedeste år, som vi aldrig vil glemme. Jeg mener faktisk, at uddannelsens rødder er søde, og selv vi ikke har smagt frugterne endnu, er jeg sikker på, at de nok også vil være det.